

ferende Udtalelse kan komme frem. Godt Mindretallet angaar, da kunne vi imidlertid ikke deltage i denne Hensynning, baade af formelle og principielle Grunde. Den væsentligste formelle Grund er den, at det forekommer os, at, naar en Sag af saa overveiende Betydning og en Sag af saa stor Indflydelse paa hele Samfundslivet skal reises, saa bør den ikke reises saaledes aldeles tilfældig, fordi 25 Beboere i et Amt have indgivet et Andragende derom. Det forekommer os at være af den Betydning, at det maa reises i det Mindste fra et enkelt Medlems Side i denne Forsamling og helst fra et politisk Partis Side i denne Forsamling, naar den overhovedet skal reises; thi at behandle en Sag af den Betydning saaledes aldeles leilighedsvis, det kan der dog fornødigvis aldeles ikke være Tale om. — Dernæst skal jeg heller ikke negte, at Mindretallet har den principielle Grund, at det ikke mener, at et saadant Lovforslag er bygget paa saadanne Grundsætninger, som man kunde billige. Jeg tør sige, at Mindretallets Opfattelse er denne, at vi ere Modstandere af enhver Valglov, som faktisk giver en enkelt Samfundsklasse hele Magten i Hænde, og dette gjaelder for vort Bedkommende lige saavel i det kommunale Liv som i Statslivet. Enhver Valglov, som faktisk giver Magten i Hænde paa en enkelt bestemt Samfundsklasse ere vi Modstandere af, i hvilket som helst Lag af Folket denne Samfundsklasse end foresindes, og naar man har ment i det Lovforslag, som her er Tale om, at kunne vise Smødekommen ved at opstille en Valgbarhedsænsus med Hensyn til nogle af disse Valg, maa jeg tilstaa, at Mindretallet er saa lidet beroliget ved en saadan Bestemmelse, at vi endogmaa sige, at vi i saa Fald hellere slet ikke ville have nogen, thi enhver Bestemmelse, som i Virkeligheden slet ikke er Andet end et Skin, anse vi for i allerhøieste Grad uheldig, ligesom vi overhovedet ganste i Almindelighed mene, at man skal søge Garantierne for den Valgte hos Velgerne, og altsaa overhovedet ikke skal opstille andre Betingelser for Valgbarhed end de ganste almindelige Betingelser for, at overhovedet en Mand kan optræde paa en selvstændig Maade. Og naar dette er den almindelige Betragtning for os baade med Hensyn til det kommunale Liv og med Hensyn til Statslivet, siger jeg, at, naar der skal gjøres Forskjel i saa Henseende, træder denne Betragtning endnu stærkere frem i det kommunale Liv end i Statslivet. Det er ganste vist at, hvad Statslivet angaar, ere mange af de væsentligste og vigtigste Interesser af den Art, at der fornødigvis ikke kan være Tale om forskjellige Samfundsklasser; men hvad det kommunale Liv angaar, dreier det sig væsentlig om rent pekuniære Interesser, og der kan det ikke undgaa, at der ofte fremtræder meget forskjellige Betragtninger netop efter de Interesser, som de Enkelte have efter deres særegne Formuesstilling eller den øvrige

Stilling, som de indtage. Vi ere altsaa principielt imod en saadan Lov og kunne derfor heller ikke af den Grund være med til at indstille eller udtale vor Sympathi for dette Andragende. — Med Hensyn til Andragendet under Nr. 5 optræder der ogsaa et Flertal og et Mindretal i Udvalget; men jeg skal gjerne udtale for mit Bedkommende, at den Forskjel, som ligger mellem os, vedrører ikke selve Indstillingen, men den ligger i Betænkningen. Jeg kan derfor meget godt paa Mindretallets Vegne tiltræde den Indstilling, som jeg nu foresinder givet fra Udvalgets Flertals Side, thi Indstillingen siger ikke Andet end det, som ogsaa Udvalgets Mindretal mener, nemlig, at Andragendet bør henvises til Indenrigsministeriet. Det, som har ligget os imellem, er, at det ærede Flertal har villet udtale en bestemt Opfordring til Ministeren om at indbringe et Lovforslag om Jisseri, medens Udvalgets Mindretal vel har været enigt om, at Andragendet skulde henvises til Indenrigsministeren, men ikke har villet tiltræde en bestemt Opfordring til denne om at indbringe et Lovforslag om Jisseri. Dette, at vi ikke have villet indlade os paa at stille en saadan bestemt Opfordring til Ministeren, ligger ikke deri, at vi omfattede det Emne, hvorom Lovforslaget skulde dreie sig, med mindre Interesse end Flertallet, men det ligger deri, at det forekommer os, at naar man stiller en saadan bestemt Opfordring, ligger der bagved Opfordringen en vis Forpligtelse. Der ligger for det Første, forekommer det os, en Forpligtelse til, at man dog maa udtale sig tydeligt og klart om, i hvilken Retning man mener, at et saadant Lovforslag bør gaa, og det vil jo dog meget vel erindres, at sidst, da Lovforslaget om Jisseri var for her i Rigsdagen, var der baade her i Rigsdagen og ude i Befolkningen den største Strid netop om Hovedprinciperne i dette Lovforslag, og da det foretoges her i Thinget sidst i Samlingen 1875—76, vil det erindres, at det blev i Begyndelsen af Samlingen henviset til et Udvalg, men at dette Udvalg ikke i flere Maanedes formaade at bringe endog saa den mindste Antydning frem for Thinget af, ikke alene hvilke Endringsforslag det agtede at stille, men endog saa blot om, hvorledes det stillede sig til det Princip, som laa til Grund for Lovforslaget, hvorvidt det stillede sig for eller imod dette. Dernæst forekomme det ogsaa os, at, naar man vilde deltage i en saadan Opfordring, laa der bagved den, om jeg maa bruge det Ord, en anden Forpligtelse, nemlig den, at man burde udtale den Overbevisning, at Liden nu i alle Tilfælde var moden til at indbringe et saadant Lovforslag. Dette staar ikke klart for Mindretallet. Mindretallet ønsker ikke at udtale nogen bestemt Mening om, hvilke Hovedprinciper der bør lægges til Grund for en saadan Lovgivning. Vi have ikke dannet os en endelig Anskuelse i saa Henseende. Vi ønske ikke at udtale nogen bestemt